

Kathy Beckers-Mansell: 'Kind van de toekomst' Verhalen over de impact van het verlies van een baby. Uitgeverij Nieuwe Druk, Arnhem 2014. ISBN 9789491409196 (Zwangerschapsproblemen/ Bevallingsproblemen/ Aangeboren afwijking/Rouw/ Verdriet/ Emoties/ Spiritualiteit/ ED/PO/1) Zie ook: <http://nieuwedruk.nl/> en <https://nl-nl.facebook.com/kindvdtoekomst>

Soort boek/ziekte/stijl:

Verhalen van 36 ervaringsdeskundigen (weeouders genoemd), geïnterviewd en opgeschreven door Kathy Beckers-Mansell. Daarin wordt beschreven hoe zij zijn omgegaan met de dood van hun baby. Daarbij zijn van 14 baby's zowel vader als moeder geïnterviewd.

Kathy Beckers-Mansell, een rouwtherapeute die zelf een zoon Jari verloor, haalde deze verhalen op als waarnemer luisteraar, vanuit een waarnemend observerend perspectief, en beschreef ze in dit boek van 270 pagina's. Het boek bestaat uit vijf delen waarin verhalen die passen bij verschillende momenten of oorzaak van sterven verzameld zijn: wiegendood (in de wieg), sterven terwijl de baby nog in de buik zit (in de buik), complicaties tijdens of vlak na de bevalling (van het leven), te vroeg geboren (te vroeg), met een aangeboren afwijking (van voor het leven).

Beckers-Mansell wilde antwoord op vragen als (pag.16): 'wat voor impact heeft het wanneer mensen een zeer jong kind verliezen? Welke terugkerende thema's zijn er bij deze mensen die geen overkoepelende naam hebben zoals weduwe, weduwnaar, wees? Wat hebben deze mensen nodig aan erkenning, herkenning en ondersteuning? Hoe leven weeouders, ieder voor zich en samen, verder met een kind dat nooit meer de belofte van de toekomst zal inlossen, maar voor altijd een *kind voor de toekomst* zal blijven?'

In dit boek staan deze verhalen verzameld, terwijl Kathy Beckers-Mansell in een vervolgbok meer vanuit een rouw theoretisch perspectief.

Over de schrijfster:

Kathy Beckers-Mansell is psycholoog en rouwtherapeut. Zij is getrouwd met Ton moeder van Diede, Jari, Famke en Sam. Zij is bezig met een tweede gelijknamig boek, met als ondertitel *Beschouwingen over de impact van het verlies van een baby*, waarin zij meer in wil gaan op rouw theoretische beschouwingen.

Zie ook: <http://www.metjari.nl/>

' (...) Mijn grootste hobby is lezen. Ik lees veel en graag en ik verzamel boeken. Het meest lees ik over mijn eigen vakgebied: rouw- en stervensbegeleiding en de zorg voor kinderen en jongeren. Verder houd ik van muziek luisteren en muziek maken. Muziek helpt mij om mijn gevoelens te leren herkennen en ook om deze gevoelens te durven voelen. Het is overigens ook heerlijk als het af en toe helemaal stil is. Na vele jaren hobo te hebben gespeeld ben ik nu begonnen met pianolessen. Dat vind ik heerlijk, dan ben ik in een 'andere' wereld. Verder ga ik graag naar concerten en het theater. Naast dit alles breng ik graag tijd door met vrienden en vriendinnen om lief en leed te delen.'

Korte bespreking:

Na een inleiding van Dr. Bleyen (zie ook: http://www.patientervaringsverhalen.nl/images/abook_file/2319.pdf), een toelichting op de motivatie om het boek te schrijven, de inhoud, het gebruik van het

woord weeouder, weemoeder, weevader en dankbetuigingen, komen de weeouders aan het woord vanaf pagina 20- 264. Het epiloog daarna bestaat uit 6 zinnen van Roos (zie citaten). Tenslotte bevat het boek een literatuurlijst.

Ieder verhaal begint met een korte introductie waarna de ervaringen van een weeouder, gedachten, gevoelens, manier van verwerken worden beschreven.

Het zijn de weeouders van Amy, Brent, Chris, Claire, Danny, Famke, Geert, Guus, Jennifer, Jesse, Lola, Luc, Madelon, Martijn en Jonathan, Milan, Noortje, Per, Sean, Stephan, Thessa, Tinneke, Xiano, Yasin en Zoë.

Verschillen en overeenkomsten komen aan bod, ook tussen mannen en vrouwen. Het gaat in de verhalen onder andere over verdriet, woede, goede en slechte opvang en goede en slechte reacties van de omgeving. Ook goede en slechte ervaringen met (zorg)professionals en het belang van goed afscheid nemen komen aan de orde. Er worden diverse manieren van verwerken beschreven: wegmoffelen, doorwerken, tijd nemen, niet meer over praten tot uitgebreid samen over praten en ook steun zoeken bij het verwerken. Huwelijken gingen kapot of niet, er kwamen andere kinderen bij of niet. Ook spiritualiteit speelt voor diverse ouders een grote rol.

Duidelijk is dat de impact van een doodgeboren kind op gezinnen erg groot is en dat het kind altijd op de een of andere manier een plek zal blijven behouden.

Wat viel op:

Goed dat deze ervaringen worden gedeeld, ze geven een breed palet aan mogelijke reacties weer van ouders die een kind vroeg verliezen. De impact van een doodgeboren baby is erg groot en er wordt heel verschillend op gereageerd, ook door de samenleving.

Duidelijk is ook dat naast het unieke van elke ervaring toch ook overeenkomsten te vinden zijn, zelfs wanneer iemand rouwt om een kind dat ouder is geworden, zoals de schrijfster zelf ontdekt (zie citaat hieronder). Dat het kunnen inleven in situaties en begrip erg belangrijk is, ook na jaren.

Citaten:

Pag.15: ‘Het intrigeerde mij hoe over het algemeen in de maatschappij over een dergelijk verlies werd gesproken, feitelijk in contradictoire termen. *‘Het ergste wat er in je leven kan gebeuren, is het verlies van een kind’* stond naast *‘Jammer, maar volgende keer beter en gelukkig had je nog geen geschiedenis met dit kind.’* Bij anderen en bij mezelf constateerde ik dat er wel degelijk geschiedenis was en óók vooral een toekomst dat pijnlijk leeg bleef. Het verlies van een kind dat nauwelijks geleefd heeft, is in zijn specificiteit anders dan het verlies van een ouder kind en toch, toen ik *Tonio* van A.F.Th. van der Heijden las, huilde ik vanuit diepe herkenning mee.’

Pag.161: ‘De overgang van een spanningsvol ziekenhuisleven naar het dagelijks leven was enorm. *‘Bij zijn geboorte werden wij uit het leven gerukt. Negen weken waren we in een afgeschermd omgeving en toen werden we weer het leven ingegooid. Ik had nergens zin in, nergens behoefte aan.’* Op de dag na de begrafenis was Senna jarig. Wederom botste het tussen de Nederlandse en Turkse moraal.’

Pag.265: *‘Mijn verhaal heeft handen en voeten gekregen, een letterlijke erkenning in woord en schrift.’*

*Ik kan het niet goed uitleggen,
maar ik denk dat jullie mij wel begrijpen,
Ik ben door het interview en de verhalen verder gekomen,
in dit, soms toch ook voor mij, 'onbegrijpelijke' proces.'*

Roos

Recensies/extra:

www.bol.com: Drs. J.G. ten Houten: '(...) Weeouders maken meestal een zeer intense tijd door, die de relatie verdiept of die juist tot verwijdering leidt (...) Evenals de sociaal-culturele veranderingen in de afgelopen decennia: van verzwijgen tot begrip. Illustraties door dochter van auteur.(...). Mooi geschreven, vooral voor personen van wie een baby prenataal of zeer jong is gestorven, hun sociale omgeving, en voor hulpverleners en studenten aan hulpverleningsopleidingen.'

http://www.deweekkrant.nl/artikel/2013/oktober/23/beckers_a_een_overleden_kind_blijft_altijd_een_r/

http://www.deweekkrant.nl/artikel/2010/april/06/liefdevolle_aandacht_bij_rouw_kathy_beckers_biedt